

DRUHÁ KAPITOLA

LONDÝN, 1986

MIA

V mysli sa mi zrazu vynoril citát z básne, ktorá patrila k Bianciným obľúbeným a často ju spomínala, keď som ešte študovala doma: *Qui si parrà la tua nobilitate*. „Tu sa ukáže tvoja hodnota!“

Keď som schádzala po schodíkoch z lietadla, dusný recyklovaný vzduch vystriedal vlhký vietor, studenší, ako som čakala, presýtený vôňou chodníkov mokrých od dažďa. Zdvihla som zrak a pozrela na sivé zamračené nebo. Pripadalo mi také romantické ako krajina z *Búrlivých výšin*.

Letisko bzučalo životom, hlasy v stovkách rôznych jazykov sa prelínali. Na okamih som bola taká dezorientovaná, že som nevedela, kam sa obrátiť – za dvadsaťjeden rokov života som ešte nikdy nevidela toľko ľudí pohromade.

Mama vycítila môj zmätok, chytila ma za ruku a spolu sme sa prepletali davom.

Vonku ma naplno zasiahla zima a vlhkosť a roztriasla som sa. Obloha akoby horela, oranžové a ružové slnečné lúče prenikali davom, a keď sme sa napokon uchýlili do taxíka, slnko už zapadlo.

A tak som Londýn prvýkrát uvidela potme a oproti tichej noci a hviezdnej oblohe na vidieku to bol obrovský rozdiel. Doma v Casalte bola tma takmer nepreniknuteľná a jediné zvuky pochádzali z prírody.

Aj počas dlhých letných nocí prichádzali hlasy a svetlá výlučne z námestia, kde sa ľudia zhromažďovali pri krčme otvorenej do neskorých nočných hodín, deti sa hrali a starší ľudia sa rozprávali vo vánku.

Tu bolo všetko jasné a šumelo to aktivitou.

Keď sme vchádzali do mesta, oprela som sa o okno a sledovala, ako sa mi pred očami odkrýva toto miesto – staré budovy, moderné sklené veže, pouličné lampy vrhajúce zlatisté kužele svetla. Ľudia sa pohybovali rýchlo.

Tolko ľudí.

„Temža,“ povedala s nadšením mama a ja som sa obrátila právečas, aby som uvidela ten široký tmavý pás s jagavými odrazmi svetiel na hladine. Pôsobila ako srdce mesta, pulzujúce históriou a príbehmi, rovnako ako rieka Arno vo Florencii.

Ktovie, čo by si o tom všetkom pomysleli moje sestry. Vedela som, že Lucrezia by sa do tohto mesta hneď zamilovala. Nakláňala by sa cez mňa, pritískala by si tvár na sklo, ukazovala na všetky pamiatky a už by plánovala, ktoré múzeum navštívime ako prvé. Nora, ktorá neznášala byť niekde zatvorená a žila pre svoje kone, by bola skeptickejšia. Pokrčila by nosom nad dopravou a sťažovala by sa, že mesto je *preplnené*. Nie, toto by nebolo miesto pre ňu. Bianca by hľadala krásu. Urobila by stovky fotiek a našla by tie najkrajšie zákutia.

Ja som si pripadala ako vo sne. Nič mi nepripadalo skutočné, ani panoráma mesta za oknami taxíka, ani dážď bubnujúci na strechu, ani taška, ktorú som stískala v studených rukách.

Zakrátko sa zobudím a bude ma čakať večerná prechádzka po pozemkoch Casalty, cez polia a kopce môjho domova. Budem sa vpíjať do západu slnka, súmraku a noci, vdýchnem vôňu kopcov a polí, ponahám motýle, zdvihnem zrak a pomenujem hviezdy, a potom sa vrátim domov s trávou vo vlasoch a s čistou hlavou, pokojná a plná krásy...

„Sme tu,“ oznámila zrazu mama.

Auto odbočilo do tichšej ulice. Budovy boli elegantné a vysoké, okná žiarili. Zastali sme pred bielou tehlovou budovou s modrými dverami.

mi a vysokými oknami. Mama zaplatila vodičovi a ja som stála a hľadela nahor s vlasmi vlhkými od dažďa.

Mama odomkla a aj s kuframi sme vošli dovnútra. Najprv ma zasiahla vôňa farby a terpentínu, ktorú som dobre poznala, lebo ma sprevádzala, kamkoľvek som šla. Bola pre mňa takmer ako kyslík.

Keď sa rozsvietilo svetlo, videla som, že všetko je bezchybné a biele: ako čisté plátno pre farebné obrazy, ktoré viseli na stenách a opierali sa o nábytok. Boli to diela mojej mamy, výbuchy farieb a pohybu, príbehy, ktoré vyrozprávali vírivé ťahy štetca. Jej štýl bol opakom nenápadného: maľovala dúhy a kvety vo všetkých farbách.

Také krásne, také typické pre ňu.

Také... žiarivé.

Zhlboka som sa nadýchlá.

„Čo ty na to?“ spýtala sa mama a s úsmevom sa ku mne obrátila. V jej hlase som zachytila náznak očakávania a ja som ho nesklamala.

„*Bellissimo*,“ odvetila som v rodnej taliančine.

Áno, bol to naozaj krásny mestský dom a všetky farby kontrastujúce s bielymi stenami boli pastvou pre oči. Moja myseľ to ocenila, ale srdce som mala príliš plné na to, aby poskočilo.

Naopak, práve v tej chvíli ma zaplavila taká silná vlna túžby po domove, že mi takmer vhrkli slzy do očí a mala som čo robiť, aby si to mama nevšimla.

Myslela som na Casaltu a jej starobylé kamene vyhriate slnkom, ružovú záhradu, vinice a olivové háje, ktoré ju obklopovali ako voňavý veniec. Na vežu, kde som maľovala, točité schody zdobené modrými motýľmi, štvorcové nádvorie s fontánou uprostred. Na kuchyňu, kráľovstvo našej gazdinej a bývalej pestúanky Matilde. Na sporáku vždy niečo bublalo, v rúre sa piekol chlieb a zo stropu viseli zväzky byliniek.

Myslela som aj na svoju izbu so stenami zdobenými svetloružovými ružami, ktoré namaľovala mama ešte pred mojím narodením. Často som strávila noc v ateliéri, keď som náhodou zaspala pri maľovaní, ale

keď som sa dostala do svojej postele s prikrývkou, čo som mala odmalička, pripadala mi ako mäkké bezpečné hniezdo.

Casalta bola v každom ohľade domovom – domovom môjho srdca.

Celé roky bola rukojemníčkou môjho otca, ktorý sa zbavil našej matky aj Lucrezie a rozbil celú našu rodinu. Tak dlho sme žili pod jeho tyranskou nadvládou, pričom Bianca chránila nás, mladšie sestry, pred jeho násilím. No keď zomrel, náš domov mohol opäť dýchať, vstal z popola minulosti a stal sa miestom plným svetla.

Tak dlho v ňom vládlo ticho, akoby všetko zamrzlo v čase straty, no teraz za jeho múrmi znova plynul čas. Lulu – Lucrezia –, naša krásna a výbušná sestra, sa vrátila, a potom sa zjavila aj naša matka, o ktorej sme počas celého detstva verili, že je mŕtva. Lulu prevzala skrachovaný rodinný podnik a na našej pôde opäť tiekli víno aj olej. A Bianca rozťahla krídla a začala pracovať v slávnej galérii Uffizi vo Florencii, zatiaľ čo Nora spravovala tajne a viedla jazdeckú školu.

Bianca a Lucrezia nadviazali vzťahy s bratmi Orafiovcami, Lorenzom a Vannim, čím po rokoch súťaživosti zjednotili obe rodiny.

A keď sa zdalo, že všetko je, ako má byť, keď som mala pocit, že by som tam mohla zostať navždy... zbalila som si kufre a odišla.

Teraz neplač, Mia!

„Mia?“

Mama na mňa s obavami hľadela a ja som si uvedomila, že namiesto toho, aby som jej pochválila dom a poďakovala za možnosť bývať v ňom, stála som tam a smútila za domovom.

„Vieš...“

Hľadala som niečo pozitívne, čo by som mohla povedať. V tej chvíli však zazvonil zvonček na dverách a prišiel mi na pomoc.